

ZLOMY A PÁĚLOMY - I.

PondĚlĚ-, 08 ĀĚĚ-jen 2012

Prázdniny jsou sice pro dĚti, ale já je mám poĀĚád moc rád. V ĀĚervnu se jich uĀ¼ nemĀĚ¼u doĀĚkat a koncem srpna otrávenĀ vyhlĀ¼ím záĀĚmġ. Letošní léto docela ušlo. Tedy, ne Ā¼e bychom se povalovali, myslím hlavnĀ poĀĚád jsem nejspokojenĀší namoĀĚenej. Sobotní ráno, ĀĚervenec... otevĀĚmġným oknem dĚchá do loĀ¼nice budoucí hor venku je klid. KdyĀ¼ se podívám vedle sebe, oddychují tam dvĀ nádherný Ā¼enský, a to se dokonce aspoĀĚ jedna usmívá. Ne musím zklamat nové ĀĚtenĀĚĚme, opravdu to není Ā¼ádná sexuální divoĀĚina, prostĀ si uĀ¼ívám rodinnou pohodu. Asi o hodinku pozdĀ¼i se kojí. Mája je pĀĚmisĀtĀ s Moravcovskou urputností a ještĀ staĀĚí pĀĚmi tom bouchání rozesílat po loĀ¼nici celebritní úsmĀ¼vy. Na hlavĀ jí nedávno vyrostlo srandovní blonĀĀtý chmýĀĚmġ, je rozkošná. Ā¼e by to byl zá budoucí zlaté hĀĚmġvy, co bude mít po matce? „Všiml sis?“ povídá Pavlína, kdyĀ¼ vymĀĚĀuje prsy. „ĀĚehopak?“ „Kdykoliv jsme tady komplet, tak se Majda usmívá." VĀĚecký pĀĚmġstup k pozorová u Pavlġny zboĀ¼Ā¼uju. To se pak lze s tím druhým o nĀĀĚem bavit. A je v podstatĀ jedno o ĀĚem. „To jako, Ā¼e um základní aritmetiku?“ „No tak nĀĀjak.“ „No a proĀ se usmívá teĀĚ?“ „Jako jako?“ „No teĀĚ nejsme komplet. Myška tu není.“ Pavlína se zarazila: „No, já myslela hlavnĀ tebe ...“ Pohladil jsem ji po vlasech: „No, víc uĀ¼ se lvovi zalichotit nedá, milĀĚku. Dáš si snġdani?“ UĀ¼ jsem to kdysi ĀĚmġikal. Sobotní snġdanĀ jsou takovej malej tġdennġ zázrak. Dokud nezaĀĚe š tak si jich uĀ¼iju ťplnĀ maximálnĀ. DomĀcí vajĀĚka, na drobnġ cibulce, nebo na špeku, šunce, se slaninou a k tomu dĀ¼us, kĀfġĚko, mandarinky, chlebíky s mĀsem... UtĀĚiskal bych se po tom. A jsem rád, Ā¼e si na to Pavlġnġ. Dokonce nĀĀ kdy i vyleze z brlohu a pomĀĚe mi s tím. A dokonce, co bych to nepĀĚmġiznal, uĀ¼ jsem jí dostal skoro aĀ¼ o já. ObzvlĀšĀ¼ v poslední dobĀ se to hodilo. ZaĀĤal jsem dĀ¼lat dvanġctky, respektive jsem si pĀĚmġbral ťvazek – o tĀĤch penĀ¼ích, respektive antipenĀ¼ích, jak Pavlína nazvala mé dluhy, by se dala napsat víc neĀ¼ jedna roĀĚní sé ale vĀĀĤnĀ se s tím ĀĚtenĀĚĚmstvo obtĀĤĀ¼ovat nedá. „Tatġ?“ Ne, to nezaĀĤala Majda mluvit, to vylezla Myška. Letos zaĀĤínĀ tĀĚĚĀ¼Āk, neskuteĀĤnĀ to letí. KdyĀ¼ moje bývalá odešla, dcera se rozhodla zĀĤstat se mnou, a to dokonce ve mĀĤstĀ na druhġm konci republiky, kde jsme nikoho neznali a zaĀĤinĀli ťplnĀ z nuly. VlastnĀĤ ani tak z nuly, jako z hodnĀĤ velkého minusu. Doby, kdy mĀĤ Milena dokĀzala i na dĀ¼ku naštġvat, uĀ¼ jsou dávno pryĀĤ. Nejsme v kontaktu dva roky, ona dokonce ani s Myškou. KdyĀ¼ jsem poĀ¼Ādal o zvġšenġ vĲĀ¼i protoĀ¼e Myšce bude letos osmnĀct a sama se o to, aspoĀĚ zatím, starat nechce, reagovala oĀĚekĀvanĀ. Jako vĲĀ¼ je v hmotné nouzi (pĀĚmġemýšlím, jestli odpovĀĤ soudu stylizovala v ItĀlii, NĀĤmecku nebo Belgii, kam jezdġ s kapelou) navíc si nemyslí, Ā¼e osmnĀctiletĀ dcera má vĀĤší poĀ¼adavky neĀ¼ šestnĀctiletĀ a ťplnĀ navíc na ní dcera kašle. Mno, dcera na ní nekašle, to vám mĀĤĀ¼u ĀĚmġict z první ruky. Zato ona na dceru hodnĀĤ zvysoka. Nechce se mi uĀ¼ moc na ty zaĀĤĀtky v Hradci vzpomġnat, ale Myška ĀĚekala po odstĀĤovĀnġ od mámy dva mĀĤsġce na první smsku. Nedá se nic dĀ¼lat, city se nekupujou. „Copa chceš,„ Myško?“ „Koupil bys mi lġtaĤku, aĀ¼ pojedš ven?“ No dobĀĚme, tak se obĀĤas i kupuj „Ok. Bude snġdanĀ, za chvílku, jo?“ „JasnġyĲ. VajġĤka nechġ.“ To snad není ani moje dcera. „Zase jen namazanej chleba? Tak já ti udĀ¼lám aspoĀĚ hem, chceš?“ „Hem?“ „No, hemenex bez eggs.“ Miška se ušklġbla: „No, tak jo, nġ.“ „Mimochodem, jak tĀĤ napadlo, Ā¼e pojedu ven? A na co potĀĚmġebuješ lġtaĤku o prázdnġnġch?“ Zmġ v koupelnĀ, coĀ¼ pro mĀĤĤ staĀĚecký sluch znamenĀ, Ā¼e mĀĤĀ¼e ĀĚmġikat co chce, a já uslyším jen to, co mĀĤĀ¼u mĀĤĤic nedošly alimenty. Milena se zachovala jako vĲĀ¼dy, nedala vĀĤdĀĤt pĀĚmedem a ani se potġ neomluvila. PĀĤ za tĀĤch dvacet ĀĤyĀĚmġ let mohla vĀĤdĀĤt, Ā¼e prĀĤser staĀĤilo oznĀmit, nĀĤjak se to vĲĀ¼dycky vyĀĚmġšilo – nejhorší byl ten její celoĀ¼ivotní pĀĚmġstup, kdy se snaĀ¼ila všechno odklĀdat, neĀĚmġšit a maskovat – hlavnĀĤ, aby mĀĤla klġdek. Její sestra vloĀ¼ila na facebook takovej krásnĀĤ maminkovskej obrĀzek: TakĀ¼e je k tomu jen pĀĚmġipsal: Mamġíí a kdy zaplatġš alimenty??? Nevġm proĀĤ, ale pak uĀ¼ to docela rychle zmizelo. BohuĀ¼ se neobjevily. Zvykám si na to, Ā¼e se brzo objevġ poĀ¼adavek na to, abych ji Ā¼ġivil. Ale to mĀĤ Pavlġna zabije. UĀ¼ t pĀĚmġekousla dost, myslím ve vztahu k mému bývalġmu Ā¼ivotu, a tohle by jí dorazilo. PĀĚmġemek, šġ oddĀĤlenġ, pĀĚmġišel s veselou historkou – spolupracoval na tvorbĀĤ ochrannġch prvĀĤ k jednomu zaĀĤmġizenġ pro NĀĤmce. mĀĤĤici testĀĤ konstatovali, Ā¼e vĲġbek je skvĀĤle ochrĀnĀĤn a zcela bezpeĀĤný pro uĀ¼ġitġ v provozu. Poslali ho zpĀĤtky ĀĤ poštu a došel ... kompletnĀĤ zniĀĤenej. MoĀ¼nĀ by nebylo vĀĤbec špatné zaĀĤmġadit ĀĚeskou poštu mezi další testery. Ale co. HlavnĀĤ, Ā¼e je léto. HlavnĀĤ, Ā¼e jsou holky. Ten ĀĤas letġ pĀĚmġmo dĀ¼ví, co nás ĀĤekĀ letos. Tedy kromĀĤ šġlenġho dĀ¼dġckġho konĀnġ po doktoru HoĀĤmġkġm, kterġho je Pavlġna uĀ¼ ĀĤĀkeġ pátek ťĀĤastníkem. Ale o tom aĀ¼ pĀĚmġištĀĤ. ROMAN